

Elefanten i rummet: Ville jeg skrive i min datingprofil, at jeg er kørestolsbruger?

Da jeg offentliggjorde mit sidste blogindlæg, blev jeg opmærksom på en anden historie som kredser om en problemstilling, som jeg også blev spurgt ind til i et af mine foredrag.

Spørgsmålet lød således: Ville jeg skrive på min datingprofil, at jeg er kørestolsbruger? Lige da spørgsmålet kom var min første indskydelse nej, men efterfølgende gav det anledning til eftertanke, og jeg kom frem til at selvfølgelig skal det nævnes, hvis det giver mening.

Forestil dig at være ude og handle i supermarkedet. I køen ved kassen møder du mig, som skiller sig lidt ud ved at sidde i kørestol. Du og kassemedarbejderen spærrer øjnene op, da I opdager at jeg kan føre en ganske almindelig samtale. Men alligevel vælger kassemedarbejderen at tale almindeligt til alle folk foran mig, og så snart det er min tur, begynder kassemedarbejderen at

tale til mig som var jeg et barn. Det må være fordi medarbejderen tror at bare fordi man er kørestolsbruger, så kan man sikkert heller ikke tale ordentligt. Lad mig slå fast en gang for alle: Jeg kan sagtens tale og vil hellere end gerne samtale med folk. Mine handicaphjælpere er udelukkende med som mine arme og ben, men fordi kassemedarbejderen ikke ved bedre tager vedkommende automatisk kontakt til min hjælper. Her blinker hjælperen smilende til mig, og siger. "Kan du høre hvad medarbejderen siger", hvor til jeg smiler tilbage og svarer "ja".

Det er ikke for at køre videre i en gammel fortælling. Det er lidt komisk i selve situationen, men inderst inde var jeg ved at eksplodere af rent raseri, fordi jeg igen følte mig overset og umyndiggjort af medarbejderen. I *CP Indblik* har de i den seneste udgave fra februar 2024 af deres medlemsblad fokus på fordomme - og det er netop også fordomme der holder mig tilbage fra at kaste mig ud på datingmarkedet. Jeg er bange for, hvordan folk møder en som mig. Jeg ved godt, at der ikke er grund til at gemme sig væk, men når man hele tiden er blevet mødt med en facade, er det svært at bryde igennem. Det er de færreste, der sætter sig ned og giver tid til at lære sådan nogle som mig at kende, da de ikke ser mig i øjenhøjde. Jeg synes det er ærgerligt, da folk med et andet udgangspunkt jo også har noget at byde på.

Her vil jeg sende en tanke til noget, der har rumsteret i bevidstheden, nemlig det faktum at, selvfølgelig skal jeg ikke skjule mit handicap. Men det skal understreges, at hvis der findes en sød pige derude, så skal det være en som kan se igennem de fire hjul der er under mig hele tiden, og som er menneske nok til at lægge vægt på de menneskelige kvaliteter jeg kan bidrage med i en kommende relation. Samtidig skal det være en som kan se forbi handicaphjælperen der er med, og som kan og vil have en relation til mig.

Det er lidt komisk at tænke på. Imens jeg reflekterer over det skrevne spørgsmål, så er der samtidig en underliggende tanke, der skubber sig på. Det er det faktum at selvom jeg er bevilget en BPA (borgerstyret personlig assistance), så er den desværre så stramt lavet, at der ikke er tid til spontanitet. Det vil sige, at selvom min BPA gør at jeg kan langt de fleste ting jeg gerne vil, såsom at gå i skole og besøge min familie, så er der desværre ikke plads til særlig meget andet end det. Prøv at leg med på billedet: du er på din første eller anden date. Samtalen kører, men pludselig bliver vi stoppet, fordi min hjælper lige vil gøre mig opmærksom på, at tiden går, og nu skal vi altså snart hjem så de kan få fri. Nu sidder du nok med den tanke, jamen det kan da ikke passe vel. Men jo, det er desværre min virkelighed. Undertegnede har været til et arrangement hvor der blev taget kontakt til det modsatte køn og pludselig udspillede den beskrevne situation sig. Dette var både ekstremt pinligt og ekstremt frustrerende for mig.

Og det er desværre ikke kun sket én gang. Første gang det skete var jeg ikke særlig gammel og kunne bedre lade det passere, men da det igen skete for nylig var jeg til et arrangement med andre unge, hvor vi mødtes til fællesspisning, og der var stemning for at tage en øl efter arrangementet. Jeg havde rigtig meget lyst til at tage med de andre videre, men følte mig fanget i problemstillingen mellem min egen frihed og det at skulle "spørge hjælperen om lov". Jeg er så afhængig af hjælpen, at jeg ikke kan gøre sådanne ting på egen hånd. Jeg vil heller ikke havne i situationer hvor mine venner føler sig forpligtet til at tage over og have mig med på slæb, men vil være sammen med mig af lyst. Det er i sådanne situationer, at jeg virkelig mærker mit handicap og de begrænsninger, det skaber. Hvis der sidder en kommunal medarbejder og læser med, kunne det være sjovt at høre deres refleksioner over min problemstilling. Hvordan ville de have det med hele tiden at have følelsen af at være begrænset, fordi der er en hjælper der skal have fri, og en BPA ordning der er lavet så stramt, at jeg gang på gang må vælge mellem skole, bad, rengøring og sociale arrangementer.

Men tilbage til den reelle problemstilling. For hvordan kommer man som kørestolsbruger på datingmarkedet? Da jeg ikke har følelsen af at der er timer nok i min BPA bevilling, så er det

Blogindlæg: marts 2024

svært at involvere sig i en relation til et andet menneske, og ikke mindst komme ud for at være social sammen med andre. Jeg er ikke typen der tager det første initiativ til kontakt, og er måske lidt tilbageholdende med at opsøge nogen på nettet, da det ofte kan virke ret overfladisk, når jeg samtidig har en BPA ordning der gør at jeg ikke kan involvere mig i det 100%, så er det nemmere at lade være. Jeg vil nemlig allerhelst mødes med folk i virkeligheden og på den måde lade dem se, hvem jeg er, udover bare at "være ham i kørestolen".